

Jesus er sjov

af Zenia Larsen

Jeg elsker Jesus. Han er så sjov. Jeg elsker den måde, han nogle gange driller sine disciple, og jeg elsker hans påtaget tørre måde at konstatere ting på. Selv når han kritiserer de religiøse ledere, er der et morsomt, satirisk svirp i hans ord.

Han er selvfølgelig også andet end sjov. Han er ikke mindst guddommelig, hvilket man ikke kan sige om ret mange af os. Men fordi han er guddommelig, er han også guddommeligt sjov, og det har vi det med at glemme. Nogle af os synes ligefrem, det er blasfemisk at omtale Jesus som en sjov person. Som om det at være sjov udelukker, at man kan være Guds søn og verdens frelser.

”Men hvor har du det fra, at Jesus skulle være sjov? Står der måske noget som helst i Bibelen om, at Jesus smilede eller lo?”

Sådan kan nutidens skriftkloge godt finde på at spørge. De kender svaret på forhånd: Nej, der står ikke et eneste sted i Bibelen, at Jesus smilede eller lo. Og så mener de at kunne konkludere, at det må være sådan fat, at han aldrig smilede eller lo. Ellers ville det vel stå der? Det ligger ligesom mellem linjerne, siger de. Og så taler de om andre skriftsteder, som ikke engang stammer fra Det Nye Testamente, og bruger det som argument for, at Jesus må have ment, som han gjorde. Jeg er ikke enig med dem i, at det er en selvfølge, at Jesus aldrig lo. Men jeg er enig med dem i, at man godt kan antage ting om Jesus ved at læse mellem linjerne – eller rettere, ved at bruge sin sunde fornuft og se, hvad det, der står om ham i Bibelen, tyder på om det, der ikke står noget om.

Og der står mange steder i evangelierne, at Jesus frydede sig, og at han talte meget om glæde og kærlighed. Der står også, at han blev født af en kvinde, og at han engang var barn. Der står, at han var menneske. Jeg kan ikke forestille mig et menneske, der er opfyldt af glæde og kærlighed, men som aldrig smiler, ler eller laver sjov. Desuden findes der forstandige mennesker, endda forstandige teologer, der er enige med mig.

Jesuiten James Martin skriver i sin bog, *Between Heaven and Mirth*, at Jesus brugte humor i sine lignelser. Et eksempel er lignelsen om talenterne. På Jesu tid var en talent enormt mange penge – ifølge nogle forskere svarede en talent til cirka 20 årslønninger for de daglejere og andre jævne folk, som Jesus primært talte til. Jesus benyttede altså det komiske greb, overdrivelsen, til at forklare sine tilhørere om Gudsriget – måske bevidst, fordi han var klar over, at det ikke bare ville lette forståelsen, men også kalde smilet frem. For i et stærkt hierarkisk samfund var det en komisk tanke for dem på bunden, at en fornem herremand ville betro sine simple tjenere så mange penge. Måske var det ligeledes en komisk tanke, at tjenerne ikke bare stak pengene i lommen og forduftede?

Andre historier tyder ligeledes på, at Jesus havde en veludviklet sans for humor. Vi ser for eksempel, at han holder af at blive sat på plads med en kvik bemærkning. Da han siger til en ikke-jødisk kvinde, at det ikke er pænt at give børnenes brød til hundene, svarer hun, at de små hunde dog spiser af de smuler, der falder fra børnenes bord. Man kunne godt forestille sig, at en streng og vigtig mand ville blive fornærmet over at blive svaret igen på den måde – og så af en kvinde. Men kvinden vinder Jesu hjerte med sin bemærkning. ”Din tro er stor,” siger han, og jeg har ikke svært ved at se for mig, at han slog en hjertelig latter op umiddelbart inden.

Man kan også spørge sig selv, hvorfor Jesus gik på vandet. Hvorfor bad han ikke blot vandet falde til ro og mødte sine disciple på den anden bred? Hvorfor ville Jesus, der ellers kun udførte mirakler, når der var en god grund, vælge at vandre ud på vandet for at skræmme livet af sine venner? Måske fordi, han var i godt humør og havde lyst til at drille dem lidt. Det skete jo ved afslutningen af en virkelig god dag. Han havde bispist 5000 mennesker, selvom de kun havde nogle få brød og fisk. Mange kom til tro den dag, så mon ikke, han var i godt humør? Og da han så sine disciple kunne han nok se, at de var bange og troede, de skulle dø, men han selv vidste jo bedre.

Jeg tror, at Jesus var sjov. Det er en af de ting, jeg elsker ved ham. Uanset hvor megen nød og elendighed, han mødte, blev han ved med at muntre sine medmennesker op og minde dem om den pragt og herlighed, der ventede dem. Uanset hvor megen brok og utilfredshed, hans disciple lagde for dagen, blev han ved med at minde dem om, at i Guds rige er det lille barn det største. Han bekræftede gentagne gange over for dem, at de havde god grund til at være glade og ubekymrede. Han forsøgte forgæves at overbevise os om, at vi gjorde bedst i at sænke skuldrene og bare nyde livet. Måske fordi, han var klar over, at mennesket ikke kan skue så langt som Gud og derfor lettere lader sig frustrere og bekymre. Måske nedtonede han somme tider sin humoristiske sans, fordi han ikke ønskede at støde os. Som G.K. Chesterton skrev som afslutning på sit mesterværk, *Orthodoxy*: "There was some one thing that was too great for God to show us when He walked upon our earth, and I have sometimes fancied that it was His mirth."

Zenia Larsen holder foredrag med titlen "Min gud er sjovere end din gud". For yderligere oplysninger, skriv til foredrag@zenialarsen.dk